

Arrest

nr. 226 777 van 27 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 mei 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 mei 2019 wordt beslist tot beëindiging van het verblijf van verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mijnheer

naam: S. (...)

voornaam: O. (...)

geboortedatum: 31.12.1994

geboorteplaats: Helalzo

nationaliteit: Afghanistan

Op 01/06/2011 diende u een asielaanvraag in. Op 14/10/2013 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 14/10/2013 in kennis werd gesteld. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 02/12/2013 een A-kaart afgeleverd, laatst geldig tot 12/11/2016. Op 17/11/2016 werd u in het bezit gesteld van een B-kaart, geldig tot 03/11/2021.

Op 14/06/2016 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 2 jaren voor 18 maanden wegens verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp, evenals voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige persoon beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp.

Dientengevolge werd door de DVZ op 22/11/2016 met toepassing van artikel 49/2, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u door het CGVS op 10/03/2017 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 28/04/2017 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 02/05/2017 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat uw subsidiaire beschermingsstatus diende te worden ingetrokken omdat u een gevaar voor de samenleving vormt in de zin van artikel 55/4, § 2, van de wet van 15 december 1980. Bovendien gaf het CGVS aan u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet. Het concludeerde dat u mag worden teruggelid naar Kaboel en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS op 01/06/2017 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW). Op 10/04/2019 werd de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus door de RW bevestigd. Bijgevolg is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 17/04/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en volgende bijlagen: een attest Maatschappelijke Oriëntatie, een attest van heraanmelding bij het onthaalbureau voor inburgering, een inburgeringscontract voor de inburgeraar die onder de inburgeringsplicht valt, een attest van inburgering, een attest van aangifte van een nieuwe medewerker d.d. 01/10/2014, loonfiches voor de periodes 01/10/2014-31/10/2014; 01/11/2014-30/11/2014; 01/12/2014-31/12/2014; 01/01/2015-31/01/2015 en 01/02/2015- 28/02/2015, een aanvraag tot hulpverlening bij het Sociaal Huis van Tongeren d.d. 22/11/2016, diverse loonfiches van het OCMW Tongeren, een geboorteakte d.d. 19/03/2019, een betalingsbericht ten gevolge de uitspraak van de Correctionele Rechtbank te Brugge van 14/06/2016, een vergunning strafonderbreking van de gevangenis te Hasselt d.d. 17/10/2016, een bericht van voorlopige invrijheidstelling d.d. 17/04/2017, een medisch attest bij fysiek geweld d.d. 17/10/2016, een document inzake activering van elektronisch toezicht, 2 dagvaardingen voor de Correctionele Rechtbank te Brugge, een document van de Politiezone Tongeren-Herstappe met een geschreven verklaring d.d. 19/10/2016, een schrijven van het openbaar ministerie d.d. 12/01/2016, een kopie van uw verblijfstitel, deelcertificaten inzake NT2, een kopie van een Afgaanse huwelijksakte, een bijlage uit het Belgisch Staatsblad d.d. 03/03/2017 inzake de Besloten Vennootschap met beperkte aansprakelijkheid 'Sadaat', bewijzen van aansluiting bij Acerta Sociaal Verzekeringsfonds voor een zelfstandige beroepsactiviteit d.d. 16/03/2017 en 08/04/2019, een kopie van uw nationaal Afgaans

paspoort, een kopie van uw Afghaanse taskara, een formulier C4-werkloosheidsbewijs van de RVA, loonfiches van de bvba Hassin.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal met al deze elementen, evenals alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen, rekening worden gehouden. In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissingen rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 01/06/2011 verklaarde dat u het Rijk op 31/05/2011 binnenkwam, met andere woorden ongeveer 8 jaar geleden. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u ongeveer 8 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u Nederlands te lezen en/of schrijven. Daarnaast gaf u aan diverse deelcertificaten Nederlands voor anderstaligen te hebben behaald. Tot slot verklaarde u diverse tewerkstellingen te hebben genoten, meer bepaald bij een carwash in Turnhout en Hasselt, bij een rusthuis in Tongeren, bij een carwash en pizzeria in Scherpenheuvel en tot slot als zelfstandige. Ter ondersteuning van deze verklaringen legde u diverse documenten voor, waaronder: een attest van maatschappelijke oriëntatie, een attest van inburgering, deelcertificaten NT2, loonfiches, bewijzen van inschrijving als zelfstandige en een bijlage uit het Belgisch Staatsblad.

We wijzen er op dat deze inspanningen u in de Belgische samenleving te integreren, geen afbreuk doen aan het feit dat u op 14/06/2016 door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren voor 18 maanden wegens verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp, evenals voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige persoon beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp. In het vonnis werden de bewezen verklaarde feiten als bijzonder ernstig gekwalificeerd en werd gesteld dat deze feiten getuigen "van een perverse persoonlijkheid in hoofde van de eerste beklagde die het slachtoffer J.-L. M. (...) verkracht en aangerand heeft en haar aldus tot willoos object van zijn eigen lustbevrediging heeft herleid, zonder zich daarbij ook maar iets aan te trekken van de traumatiserende gevolgen van zijn daden voor het slachtoffer en met totale miskennis van haar fysieke, seksuele en psychische integriteit, hetgeen in hoofde van de beklagde wijst op een immorele ingesteldheid en op een flagrant gebrek aan respect voor de geldende menselijke, sociale en morele waarden. In het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus relativeerde u tijdens uw gehoor bij het CGVS d.d. 10/03/2017 de feiten waarvoor u veroordeeld werd en legde u de schuld hiervan bij het minderjarige slachtoffer. U gaf bovendien aan zich niet bewust te zijn van echte fouten die u zou hebben gemaakt. Het feit dat u de bewezen verklaarde feiten, die als bijzonder ernstig gekwalificeerd werden, minimaliseert en relativeert en het slachtoffer culpabiliseert, bevestigt ons inziens de appreciatie van uw persoonlijk gedrag zoals omschreven in het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Brugge d.d. 14/06/2016.

Bijgevolg blijkt dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde geen in België verblijvende gezins- of familieleden te hebben. U verklaarde wel gehuwd te zijn met een in Afghanistan verblijvende vrouw. Ter ondersteuning van deze verklaring legde u een kopie van een Afghaanse huwelijksakte voor. Daarnaast gaf u aan dat uw moeder, 2 broers en zus op heden in Afghanistan verblijven. Bijgevolg kan enkel geconcludeerd worden dat uw familiale banden in uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze in België, waar een gezins- of familieleven volledig afwezig is. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst op de vraag of u een ziekte heeft die u belemmert om te reizen of naar uw herkomstland terug te keren 'nee' antwoordde. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naai- uw land van herkomst in de weg staan.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, verklaarde u in de vragenlijst niet te kunnen terugkeren omwille van het gebrek aan veiligheid waar u in Afghanistan woonde. U verwees naar de terreur door de Taliban en het vermeende feit dat niemand uw individuele veiligheid en bescherming kan garanderen. U gaf aan dat dit zo voor overal in Afghanistan is en u nergens veilig bent. Tot slot gaf u aan dat de Afghaanse samenleving u niet meer als één van hen beschouwt, maar als christen, vermits u hier in België al 8 jaar woont, vele jaren naar school bent gegaan en hier ook al verschillende jaren werkt, waarvan de laatste twee jaar als zelfstandige. Dienaangaande merken we vooreerst op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus van oordeel was dat u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet. Het concludeerde dat u mag worden teruggeleid naar Kaboel en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel: Schending van de materiële motiveringsplicht, juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel EN artikel 3 van het EVRM

Verweerster stelt dat verzoeker het merendeel van zijn leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat verzoeker ongeveer 8 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

Verzoeker meent dat verweerster de feiten minimaliseert of nalaat om ze volledig te vermelden.

Verzoeker is als minderjarige naar België gekomen. Verzoeker is amper 16 jaar toen ze naar België kwam. Verzoeker heeft zich volledig in België ontwikkeld.

Door de oorlog in het land van herkomst was het onmogelijk voor verzoeker om zich volledig te ontwikkelen.

Verzoeker heeft deze kans in België gekregen en met 2 handen gegrepen. Dit blijkt uit de voorgelegde stukken.

Verzoeker meent dat hij een sociale en culturele banden heeft met België door de opvoeding die hij als minderjarige in België gekregen heeft.

Verweerster verwijst naar een passage van het vonnis van de strafrechter om haar beslissing te motiveren.

Verzoeker excuseert zich voor de fouten die hij begaan is en waarvoor hij trouwens gestraft is.

Verzoeker meent dat hij een mens is en dat hij zijn lesje geleerd heeft.

Verzoeker hoopt dat hij een tweede kans krijgt om zijn leven verder op te bouwen.

Verzoeker meent eveneens dat verweerster ten onrechte de motivering van de strafrechter gebruikt om haar beslissing te motiveren.

Strafrecht is iets zeer speciaal. U zal geen enkel vonnis vinden waar een strafrechter mooie woorden schrijft over een verdachte.

De motivering van een strafvonnis is om de beslissing van een strafrechter te rechtvaardigen. De argumentatie van een strafrechter mag niet gebruikt worden om een administratieve beslissing van de DVZ te motiveren.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het volgende arrest van uw Raad waarin het volgende gezegd wordt: De Raad merkt op dat, zoals blijkt uit het bovenstaande, bij de beoordeling van een ‘ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 55/4, & 1, c vv., rekening dient te worden gehouden met de aard van de daad en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. De werkelijke gelden ‘materiële’ schade betreft de diefstal van een GSM – toestel en een Chanel handtas op 30 oktober 2016 van een twee vrouwen waarbij de twee personen in hun gezelschap verwond werden. Drie personen waren licht gekwetst en het vierde slachtoffer was zeven dagen werk onbekwaam.

(...)

Rekening houdend let alle omstandigheden van de zaak, in is de Raad in casu van oordeel dat de door de verzoekende partij gestelde daden waarover zij werd veroordeeld, in de gegeven omstandigheden, thans niet worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, & 1 c vv.

RvV 214 315 van 19 december 2018

Verzoeker wilt nogmaals zijn daden niet goedpraten. Verzoeker heeft enorm spijt van wat hij gedaan heeft.

Verzoeker meent dat een strafrechter een misdrijf als bijzonder erg kwalificeert om haar vonnis te motiveren.

Dergelijke motivering mag geen vrije brief zijn voor verweerster, het CGVS en uw Raad om een einde te stellen aan een statuut of een verblijf.

Verzoeker is afkomstig uit een provincie waar sprake is van willekeurig geweld. Verzoeker is als minderjarige vertrokken en hij is noot in Kaboel geweest.

Verzoeker is een Pashtoun die Pashtou spreekt. In Kaboel is de voertaal Dari.

Bij de toekenning van de sub beschermingsstatus was het CGVS van oordeel dat er geen IVA voorhanden is voor verzoeker in Kaboel.

Het is niet redelijk om nu na 8 jaar verblijf in België te stellen dat er wel een IVA voorhanden is in Kaboel.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende rapporten en hij meent dat hij zich niet in Kaboel kan vestigen:

(...)

Hoe kan verzoeker zich in Kaboel vestigen waar mensen aan honger lijden?

Verweerster heeft deze menselijke aspecten van dit dossier totaal over het hoofd gezien.

Lust but not least: het volgende:

(...)

Verweerder heeft nagelaten om met dit element rekening te houden. Hieruit blijkt dat verweerder de documenten niet op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het schending van de materiële motiveringsplicht.

Dat dit middel gegrond is."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Verzoekende partij betoogt allereerst dat zij als minderjarige naar België is gekomen. Zij stelt dat dan ook moet worden aangenomen dat zij zich volledig in dit land heeft ontwikkeld. Zij wijst op sociale en culturele banden met België door de opvoeding die zij als minderjarige in dit land heeft gekregen.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 21 van de vreemdelingenwet de verwerende partij een einde kan maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Overeenkomstig artikel 23 van de vreemdelingenwet houdt de verwerende partij daarbij rekening met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die de vreemdeling heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt verder ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Verzoekende partij toont vooreerst geenszins aan dat zij minderjarig was toen zij naar België kwam. Verzoekende partij werd immers kort na haar komst naar België onderworpen aan een medisch onderzoek om haar leeftijd te bepalen. De conclusie van dit medisch onderzoek, dat plaatsvond op 24 augustus 2011, luidde dat verzoekende partij ouder was dan 18 jaar. Dit betoog is dan ook niet dienstig.

Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen die de verzoekende partij in kader van haar hoorrecht heeft voorgelegd. Zo wijst de verwerende partij erop dat: *"We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 01/06/2011 verklaarde dat u het Rijk op 31/05/2011 binnenkwam, met andere woorden ongeveer 8 jaar geleden. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u ongeveer 8 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.*

In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u Nederlands te lezen en/of schrijven. Daarnaast gaf u aan diverse deelcertificaten Nederlands voor anderstaligen te hebben behaald. Tot slot verklaarde u diverse tewerkstellingen te hebben genoten, meer bepaald bij een carwash in Turnhout en Hasselt, bij een rusthuis in Tongeren, bij een carwash en pizzeria in Scherpenheuvel en tot slot als zelfstandige. Ter ondersteuning van deze verklaringen legde u diverse documenten voor, waaronder: een attest van maatschappelijke oriëntatie, een attest van inburgering, deelcertificaten NT2, loonfiches, bewijzen van inschrijving als zelfstandige en een bijlage uit het Belgisch Staatsblad.

We wijzen er op dat deze inspanningen u in de Belgische samenleving te integreren, geen afbreuk doen aan het feit dat u op 14/06/2016 door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren voor 18 maanden wegens verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp, evenals voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige persoon beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp. In het vonnis werden de bewezen verklaarde feiten als bijzonder ernstig gekwalificeerd en werd gesteld dat deze feiten getuigen "van een perverse persoonlijkheid in hoofde van de eerste beklaagde die het slachtoffer J.-L. M. (...) verkracht en aangerand heeft en haar aldus tot willoos object van zijn eigen lustbevrediging heeft herleid, zonder zich daarbij ook maar iets aan te trekken van de traumatiserende gevolgen van zijn daden voor het slachtoffer en met totale miskennis van haar fysieke, seksuele en psychische integriteit, hetgeen in hoofde van de beklaagde wijst op een immorele ingesteldheid en op een flagrant gebrek aan respect voor de geldende menselijke, sociale en morele waarden. In het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus relativeerde u tijdens uw gehoor bij het CGVS d.d. 10/03/2017 de feiten waarvoor u veroordeeld werd en legde u de schuld hiervan bij het minderjarige slachtoffer. U gaf bovendien aan zich niet bewust te zijn van echte fouten die u zou hebben gemaakt. Het feit dat u de bewezen verklaarde feiten, die als bijzonder ernstig gekwalificeerd werden, minimaliseert en relativeert en het slachtoffer culpabiliseert, bevestigt ons inziens de appreciatie van uw persoonlijk gedrag zoals omschreven in het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Brugge d.d. 14/06/2016.

Bijgevolg blijkt dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.(..)"

Verzoekende partij die ouder was dan 18 jaar toen zij naar België kwam en hier 8 jaar verbleven heeft kan bezwaarlijk stellen dat zij het overgrote deel van haar leven in België heeft doorgebracht. Verder blijkt dat zij inderdaad wel getracht heeft Nederlands te leren en ook gewerkt heeft in België, maar de strafrechtelijke feiten waaraan verzoekende partij zich bezondigd heeft zijn - zoals de verwerende partij kennelijk redelijk oordeelt - dermate zwaarwichtig en doen blijken van een perverse persoonlijkheid in hoofde van verzoekende partij en tevens een immorele ingesteldheid en flagrant gebrek aan respect voor de geldende menselijke, sociale en morele waarden waarbij tevens wordt vastgesteld dat verzoekende partij de door haar gepleegde feiten minimaliseerde en relativeerde - zodat terecht wordt vastgesteld dat het persoonlijk gedrag een volgehouden criminele ingesteldheid aantoonde en zij geacht wordt een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving te zijn.

Verzoekende partij ontkent voorts ook niet dat zij geen gezins- of familiebanden in België heeft en dat haar echtgenote in Afghanistan verblijft. Ook haar familie verblijft aldaar. Haar familiale banden situeren zich dan ook in Afghanistan, en niet in België. Verder heeft verzoekende partij geen medische problematiek die haar verhindert terug te keren. Verzoekende partij betwist ook geenszins dat zij haar kennis, vaardigheden en ervaring die zij in België heeft opgedaan niet kan aanwenden om zich elders te vestigen en te integreren. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij in het verleden in Afghanistan gewerkt heeft (zie asielaanvraag) en dat haar familie aldaar verblijft alsook dat zij geen medische problematiek heeft (zie asielaanvraag en gehoorverslag van 29 april 2019).

Verzoekende partij maakt gelet op voorgaande vaststellingen geenszins aannemelijk dat haar integratie in België dermate is dat dit zou moeten doorwegen op het algemene belang, zijnde de vrijwaring van de openbare orde. Nogmaals benadrukt de Raad dat de verzoekende partij zich bezondigt heeft aan bijzonder zwaarwichtige feiten, met name verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp evenals voor aanranding van de eerbaarheid met

geweld of bedreiging op een minderjarige persoon beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp.

Het betoog dat zij nu wel haar lesje geleerd heeft en een tweede kans verdient, kan aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk doen noch leiden tot het besluit dat de verwerende partij ten onrechte het publieke belang heeft laten doorwegen. Immers, uit de veroordeling is duidelijk de persoonlijkheid van verzoekende partij naar voren gekomen alsook blijkt dat verzoekende partij nadien de gepleegde feiten minimaliseerde en relativerde en het slachtoffer culpabiliseerde, hetgeen terecht doet besluiten dat uit haar persoonlijk gedrag *“een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt”*. Thans beweren dat zij wel haar lesje heeft geleerd is niet afdoende om tot een andere conclusie te komen, dit nog temeer uit het gehoorverslag van 29 april 2019 blijkt dat verzoekende partij verklaarde nooit opgesloten of veroordeeld te zijn geweest en zij dus nog steeds – zelfs op dat moment – de gepleegde feiten bleef ontkennen.

Verzoekende partij kan voorts bezwaarlijk verwijzen naar een citaat uit een arrest van de Raad waar het ging over een diefstal van een gsm en handtas en waarbij lichtgekwetsten waren om te stellen dat in casu haar veroordeling niet zwaarwichtig genoeg is om over te gaan tot het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij is in het geheel niet ernstig om een eenvoudige diefstal te gaan vergelijken met de door haar gepleegde zwaarwichtige feiten van verkrachting op een minderjarige.

Verzoekende partij overtuigt met haar betoog geenszins waar zij meent dat de verwerende partij – door te verwijzen naar de door haar opgelopen veroordeling – op kennelijk onredelijke wijze is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing.

2.5. Verzoekende partij meent voorts dat van haar niet kan verwacht worden dat zij zich in Kaboel vestigt.

2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij het nemen ervan rekening heeft gehouden met artikel 3 van het EVRM. Er wordt ingegaan op de door verzoekende partij in het kader van het hoorrecht naar voor gebrachte verklaringen dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, omwille van een gebrek aan veiligheid waar zij in Afghanistan woonde en de terreur van de Taliban. Zij stelde dat niemand haar individuele veiligheid en bescherming kan garanderen en zij nergens in Afghanistan veilig is. Zij betoogde dat de Afghaanse samenleving haar als christen beschouwt, nu zij reeds 8 jaar in België woont, vele jaren naar school is gegaan en hier vele jaren heeft gewerkt, waarvan de laatste 2 jaar als zelfstandige.

In casu oordeelt verwerende partij, in navolging van de commissaris-generaal in zijn beslissing van 27 april 2017, dat verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Verwerende partij merkt nog op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die verzoekende partij gedurende haar verblijf in België heeft opgedaan niet verloren zullen gaan en deze door haar kunnen worden aangewend om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

Verzoekende partij houdt ten onrechte voor als zou geen enkel onderzoek hebben plaatsgevonden naar de vraag of zij na een verblijf van enkele jaren in België kan terugkeren naar haar herkomstland.

In zijn beslissing van 27 april 2017 tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus oordeelde de commissaris-generaal reeds dat verzoekende partij met de door haar tijdens haar verblijf in België aangebrachte elementen van integratie nog geen elementen aanbrengt die erop zouden wijzen dat zij als gevolg van haar integratie een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers ingeroepen problemen met de Taliban werden eerder al ongeloofwaardig bevonden. De commissaris-generaal was verder van oordeel dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kaboel. Hij onderbouwde zijn standpunt als volgt:

“Naast een reëel risico op ernstige schade in hoofde van Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet lopen wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is

om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt. Immers, u bent een gezonde alleenstaande jongeman die, zoals u zelf verklaarde, over de vaardigheden beschikt om in België een eigen zaak op te richten (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.03.2017, p. 2-4). Samengenomen met de vaststelling dat u naar aanleiding van uw gehoor in het kader van uw asielverzoek aangaf werkervaring te hebben opgedaan in een 'auto workshop' van tractors (gehoor dd. 8/088/2013, p. 8-9) kan worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. Rekening houdend met bovenstaande is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Kaboel. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een verdragsluitende staat bij het bepalen van een intern vestigingsalternatief moet nagaan of de mogelijkheid bestaat om veilig naar het veilige deel van het land te reizen en er toegang toe te krijgen alsook de mogelijkheid om zich daar te vestigen zonder dat de betrokkene daar zal worden blootgesteld aan behandelingen of situaties in strijd met artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 oktober 2011, nr. 10611/10, Hussein v. Zweden, par. 97; EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 266 en EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh v. Nederland, par. 141). Het Hof beperkt zich bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief niet enkel tot een analyse van de veiligheidssituatie, maar bekijkt ook de socio-economische situatie of de humanitaire leefomstandigheden waarin een persoon kan terecht komen. Het onderzoekt of het 'redelijk' (reasonable) is voor de betrokkene om er zich te vestigen (EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, Hussein v. Zweden, par. 97-98; EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114).

Er dient, bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief, zowel rekening te worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief als met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij. In het arrest MYH heeft het EHRM onder meer de volgende elementen aangehaald in het kader van de persoonlijke omstandigheden: godsdienst, leeftijd, gezondheidssituatie, geslacht, economische omstandigheden en het sociale netwerk (EHRM 27 juni 2013, MYH en anderen t. Zweden, §§ 68-73).

Verzoekende partij toont allereerst door erop te wijzen dat initieel bij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geen intern vestigingsalternatief voor Kaboel werd weerhouden, nog niet aan dat actueel moet worden aangenomen dat zij een reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM indien zij zich dient te vestigen in deze stad.

De commissaris-generaal ging in zijn beslissing uitgebreid in op de veiligheidssituatie in de stad Kaboel. Hij wees erop dat de nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad en de regering, het Afghaanse Nationale Leger en de Afghaanse Nationale Politie de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Er wordt niet ontkend dat het geweld ook in Kaboel slachtoffers eist, maar de commissaris-generaal stelt vast dat het geweld in de stad voornamelijk is gericht tegen de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten. De commissaris-generaal wees erop dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn en willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad. De impact van de aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Kaboel is een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is geen sprake van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De mate van willekeurig geweld in de stad Kaboel is volgens de commissaris-generaal niet dermate hoog dat elke burger die er zich heen begeeft een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad merkt op dat verzoekende partij voorafgaand aan de beslissing tot beëindiging van verblijf werd gehoord. Er werd haar verzocht om een vragenlijst in te vullen en hierbij ook de nodige bewijzen voor te leggen. Verzoekende partij verklaarde niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst omwille van het gebrek aan veiligheid waar zij in Afghanistan woonde. Zij verwees naar de terreur door

de Taliban en het vermeende feit dat niemand haar individuele veiligheid en bescherming kan garanderen. Zij gaf aan dat dit zo is voor overal in Afghanistan en zij nergens veilig is. Nog gaf zij aan dat de Afghaanse samenleving haar niet meer als één van hen beschouwt maar als christen, vermits zij 8 jaar in België woont, hier school liep en al jaren werkt, waaronder de 2 laatste jaren als zelfstandige. Zij bracht in dit verband geen stukken naar voor en verwees niet naar rapporten.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk waar verwerende partij dienaangaande verwijst naar de eerdere beoordeling door de commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in de stad Kaboel. Het louter poneren dat men in Afghanistan als christen zou worden beschouwd omwille van haar verblijf en integratie in België, zonder hiervan een begin van bewijs voor te leggen, vermag ook niet de eerdere beoordeling van de commissaris-generaal onderuit te halen dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt die erop zouden wijzen dat zij als gevolg van haar integratie een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op een ernstige bedreiging voor haar leven of persoon. Verzoekende partij toont op geen enkele manier concreet aan dat haar verblijf in West-Europa van haar een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

De Raad merkt verder op dat de door verzoekende partij thans bijgebrachte informatie slechts dienstig is in de mate dat zij kan worden betrokken op de stad Kaboel zelf.

Verzoekende partij toont met deze informatie niet aan dat de commissaris-generaal de algemene veiligheidssituatie in Kaboel niet correct heeft beoordeeld. De voorliggende gegevens wijzen er ook niet op dat de stad Kaboel actueel alsnog een gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die zich begeeft naar deze stad, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico heeft op een ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon. Hiermee blijkt niet dat de stad niet langer stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is en wordt de eerdere vaststelling niet onderuit gehaald dat, ongeacht het gegeven dat er burgerslachtoffers vallen, Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn. Ook blijkt niet dat de impact van de aanslagen alsnog van dien aard is dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten en Kaboel niet langer een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Evenmin blijkt uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie dat er sprake van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De door verzoekende partij aangebrachte informatie haalt de eerdere vaststelling van de commissaris-generaal verder ook niet onderuit dat de hoofdstad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Uit de voorliggende informatie blijkt niet dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kaboel.

De commissaris-generaal is daarnaast nagegaan of het in de specifieke situatie van verzoekende partij, rekening houdend met de individuele kenmerken die haar zaak kenmerken, ook redelijk is om te stellen dat er een intern vestigingsalternatief is voor haar in de stad Kaboel. Met verwijzing naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 stelt hij dat een intern vestigingsalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

De commissaris-generaal wees erop dat verzoekende partij een gezonde, alleenstaande jongeman is die over de vaardigheden beschikt om in België een eigen zaak op te richten. Samengenomen met de vaststelling dat verzoekende partij aangaf werkervaring te hebben opgedaan in een 'auto workshop' van tractors kan volgens de commissaris-generaal worden aangenomen dat verzoekende partij, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij een terugkeer naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten haar regio van herkomst in haar levensonderhoud te voorzien.

In het kader van het hoorrecht maakte verzoekende partij geen melding van concrete elementen die deze eerdere beoordeling onderuit kunnen halen of die kunnen maken dat deze beoordeling actueel niet langer zou kunnen worden bijgetreden.

In enkele door verzoekende partij thans aangehaalde passages van rapporten kan worden gelezen dat een hervestiging in Kaboel voor ontheemden en terugkeerders gepaard kan gaan met werkloosheid, voedselonzekeerheid en moeilijkheden om een duurzame leefomgeving op te bouwen. Er moet worden aangenomen dat de commissaris-generaal dit gegeven op zich niet heeft betwist, maar in de specifieke situatie van verzoekende partij heeft gewezen op het gegeven dat zij de nodige zelfstandigheid, vaardigheden en werkervaring in Afghanistan heeft waardoor kan worden aangenomen dat zij wel degelijk in staat moet worden geacht om in de stad Kaboel te kunnen zorgen voor haar eigen levensonderhoud, ook zonder ondersteuning van haar familie of gemeenschap.

De Raad herhaalt in dit verband dat, gelet op de stukken van het administratief dossier en dit in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij voorhoudt, geenszins blijkt dat verzoekende partij nog minderjarig was toen zij naar België kwam. Verzoekende partij verklaarde zelf ook dat zij mekaniëker is en in haar herkomstland gedurende ongeveer één jaar reeds werkzaam was als automonteur in een garage. Verzoekende partij geeft niet aan dat zij met deze werkervaring en vakkennis in de stad Kaboel geen werkmogelijkheden heeft die haar in staat kunnen stellen om zelf in haar basisbehoeften zoals voedsel en onderdak te voorzien. Het is ook niet betwist dat verzoekende partij in België een eigen zaak heeft opgericht. Verzoekende partij toont niet aan dat het in haar situatie kennelijk onredelijk is om, gelet op haar eerdere werkervaring in Afghanistan en gelet op het gegeven dat zij de zelfstandigheid en vaardigheden heeft om zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en hier zelfs een eigen zaak op te starten, te oordelen dat zij in het land waarvan zij de nationaliteit bezit in staat moet worden geacht om buiten haar regio van herkomst in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekende partij heeft een leeftijd om te kunnen werken.

Verzoekende partij beperkt er zich toe enkele passages uit rapporten op te nemen in haar verzoekschrift, zonder deze te betrekken op haar persoon. Nergens gaat zij concreet in op de vaststellingen die de commissaris-generaal er eerder toe hebben gebracht om te besluiten dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kaboel voor haar redelijk is. Van een verzoekende partij die niet akkoord gaat met een voor haar vastgesteld intern vestigingsalternatief mag worden verwacht dat zij aan de hand van concrete argumenten kan duiden waarom het voor haar niet mogelijk is om zich hier te vestigen. Verzoekende partij blijft op dit punt in gebreke. Verzoekende partij argumenteert nergens waarom zij, ondanks haar eerdere werkervaring in Afghanistan en haar aangetoonde zelfstandigheid en vaardigheden waar zij zich in een voor haar vreemde gemeenschap vestigde en hier zelfs een eigen zaak heeft opgericht, in de stad Kaboel niet in staat zou zijn om zelf in haar basisbehoeften te voorzien. Nu moet worden aangenomen dat verzoekende partij minstens gedurende haar gehele minderjarigheid in Afghanistan heeft verbleven en zij er reeds heeft gewerkt, kan verzoekende partij ook worden geacht voldoende vertrouwd te zijn met de Afghaanse sociale en culturele normen. Er blijkt niet dat haar afwezigheid uit Afghanistan gedurende enkele jaren maakt dat zij haar vertrouwdheid met de Afghaanse sociale en culturele normen heeft verloren.

Verzoekende partij maakt met de door haar aangehaalde informatie niet aannemelijk dat in de huidige omstandigheden de stad Kaboel in alle gevallen moet worden uitgesloten als mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief of dat dit niet langer kan worden aangenomen voor een alleenstaande, gezonde jongeman van wie kan worden aangenomen dat hij de nodige werkervaring in Afghanistan, vaardigheden en zelfstandigheid heeft om in deze stad zelf in zijn basisbehoeften, zoals voedsel en onderdak, te kunnen voorzien.

Aangenomen dat een Afghaanse burger die zich tracht te vestigen in een andere regio dan zijn regio van herkomst wordt geconfronteerd met een aantal obstakels en moeilijkheden, waardoor de mate waarin de persoon in kwestie in staat is om met deze uitdagingen om te gaan van belang is, maakt verzoekende partij niet met concrete argumenten aannemelijk dat in haar situatie ten onrechte is geoordeeld dat de persoonlijke omstandigheden erop wijzen dat zij in staat moet worden geacht om deze uitdagingen het hoofd te bieden.

Verzoekende partij citeert ten slotte de titel van een rapport van ECRE van februari 2019, waarin wordt opgeroepen om verwijderingen naar Afghanistan op te schorten gelet op de veiligheidssituatie in het land en onrechtvaardigheden in het besluitvormingsproces inzake verzoeken om internationale bescherming in Europa. Nergens gaat verzoekende partij echter in op de concrete inhoud van het stuk. Er blijkt niet dat de beoordeling door de Belgische asielinstanties van Afghaanse dossiers gebrekkig zou zijn. Hiermee toont verzoekende partij niet concreet aan dat voor haar, rekening houdende met haar

persoonlijke omstandigheden, niet in redelijkheid een intern vestigingsalternatief voor de hoofdstad Kaboel kan worden vastgesteld.

Verzoekende partij maakt aan de hand van haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de omstandigheden waarmee zij in de hoofdstad Kaboel zal worden geconfronteerd van een dergelijke hardheid zijn dat deze haar dreigen bloot te stellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Er blijkt niet dat, rekening houdende met de algemene en individuele omstandigheden, van verzoekende partij niet in redelijkheid kan worden verwacht dat zij zich vestigt in de hoofdstad Kaboel.

Een schending van artikel 3 EVRM ligt geenszins voor.

2.7. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar ingeroepen bepaling en beginselen aannemelijk.

2.8. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER